

Na dertig jaar toch nog ontdekt

Honderd demotapes stuurden ze in 1990 de wereld in, in de hoop op eeuwige roem, of in elk geval een paar optredens. Maar er kwam geen enkele reactie, en een jaar later gooide postpunk-trio Bob, Carol, Ted & Alice er het bijltje bij neer. Dit jaar ging eindelijk de telefoon: cassettelabel Diggin' Demos zag er wel brood in om de opnames officieel uit te brengen.

Het lijkt een verhaal zoals zovele. Enthousiaste jongens beginnen een bandje, komen niet veel verder dan de oefenruimte en hangen hun lier aan de wilgen. Er is wel een verschil, want twee van de drie leden van Bob, Carol, Ted & Alice hebben daarna best wel goed geboerd in de muzikscene.

Drummer Robbel - Robert Lagendijk uit Heemstede - maakte de overstap naar Scram C Baby en speelde ook vier jaar met Solex. Inmiddels drumt hij niet meer, en is hij werkzaam als journalist en fotograaf. Ook de uit Oosthuizen afkomstige gitarist Frank van Praag - Pank op het demohoesje - dook op in Scram C Baby, waar hij nog altijd gitaar speelt. Een cd van zijn project I Believe In My Mess komt binnenkort uit. Alleen de bassist, Marcel 'Buik' Peetoom uit Sijbekarspel, stopte na Bob, Carol, Ted & Alice met muziek maken.

Wiel uitvinden

Dat muziek maken stond eind jaren 80, toen de drie elkaar tijdens hun studententijd in Amsterdam leerden kennen, overigens nog in de kinderschoenen. „We waren heel hard bezig om het wiel opnieuw uit te vinden”, kijkt Lagendijk dertig jaar na dato terug. „Wat een heel ander wiel werd. We wisten niet hoe we muziek moesten maken, of hoe het was om in een band te spelen. Zelf kon ik amper drummen toen.”

Frank van Praag had iets meer muzikale ervaring, ook in zijn middelbare schooltijd in Hoorn waar hij Marcel Peetoom ontmoette. „Maar eigenlijk was ik de drummer. Met Marcel zat ik altijd al in bandjes. Als we een punkband wilden, speelden we twee weken punk. En daarna twee weken wereldmuziek. En we wisselden voortdurend van instrument.”

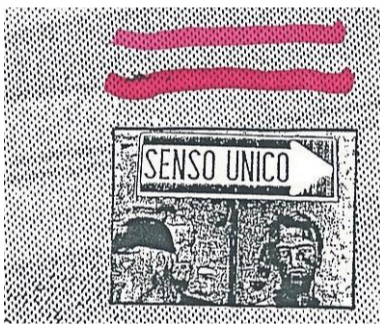
In 1989 begonnen ze met de nieuwe band te repeteren. Probleempje: eigenlijk kon niemand zingen. „Dus we haalden er een zanger bij, maar die kon eigenlijk echt niks. Dus die ging er weer uit en toen gingen we zelf zingen.” Nummers schreven ze zelf. „Ecclectische postpunk”, omschrijft Lagendijk het genre. Van Praag: „De opnames die nu worden uitgebracht, worden vergeleken met de postpunk van Gang Of Four. Maar zo klink je al snel als je niet kunt spelen.”

In 1990 was het tijd om de muziek op te nemen. Het ouderlijk huis van Frank van Praag in Oosthuizen werd tijdens hun vakantie ingericht als studio en de drie namen er hun intrek. „We hebben daar vier dagen opgenomen. Dat ging op enthousiasme, we wisten absoluut niet wat we deden, en leerden gaandeweg.” Vervolgens werden acht nummers met een dubbel cassettedeck gekopieerd op cassettebandjes die Lagendijk opduikelde op zijn werk. „Van een

Robert Lagendijk, Marcel Peetoom (via beeldverbinding) en Frank van Praag. Hun demo wordt na dertig jaar officieel uitgegeven.

FOTO ERIK RIETMAN

Het demohoesje.

of andere antirookcursus die ze verkochten. Die raakte snel uit zwang en ik redde de cassettes van de vuilnisbelt.”

Stuk of honderd

Een stuk of honderd moeten ze er gemaakt hebben, met als titel 'Senso unico' - 'eenrichtingsverkeer' in het Italiaans. Die werden kwistig rondgestuurd naar zalen in het land, in de hoop optredens te krijgen. Dat mislukte jammerlijk, concluderen Van Praag en Lagendijk droogjes. „Eigenlijk moest je na het opsturen zo'n zaal opbellen om te vragen wat ze ervan vonden. Maar dat deden we dus niet.” Ze kunnen zich welgeteld één telefoontje herinneren. Naar de Melkweg in Amsterdam. „Daar was hij in vanwege de titel in de bak wereldmuziek terechtgekomen.”

Ook opnames die ze daarna maakten, leidden niet tot wereldfaam. In de twee jaar dat ze bestonden, traden Bob, Carol, Ted & Alice welgeteld één keer op. „Iemand vroeg of we hard speelden en de volgende dag konden optreden. Prima. Maar toen bleek dat ze dachten dat we hardrock speelden, dus daar waren we niet helemaal op de goede plek.”

Echt rouwig waren ze daar niet om. „We vonden het veel leuker om een halve krat bier op te zuipen en heel hard in een microfoon te brullen met je kop in een trommel, om te horen hoe dat klonk. We hebben vooral heel veel opnames gemaakt. Eigenlijk was het vanaf het begin een kansloze operatie.”

Oude demo van Bob, Carol, Ted & Alice uit op tape en op Bandcamp

Einde oefening dus. Totdat eerder dit jaar demoverzamelaar Marco van Dalfsen contact opnam. Via via was een exemplaar van de cassette in zijn verzameling beland. Geïntregerd door de 'heerlijk weird klinkende' muziek en het demohoesje zonder bruikbare aanwijzingen over de muzikanten - Buik, Robbel en Pank - was hij op onderzoek uitgegaan en had hij de identiteit van Frank van Praag achterhaald.

Diggin' Demos

Het balletje ging rollen en Van Dalfsen besloot het cassettelabel Diggin' Demos op te richten om pareltjes uit zijn collectie in hun oorspronkelijke vorm opnieuw uit te geven. Die van Bob, Carol, Ted & Alice is de eerste, die vrijdag 2 oktober uitkomt. Lagendijk koestert warme gevoelens en is blij met de release, die inmiddels al op de streamingdienst Bandcamp te beluisteren is. Ook al is er inmiddels dertig jaar verstreken sinds ze de opnames maakten. „Je bent onderdeel van die periode. Alle bandjes uit die tijd stonden in de copyshop om honderd hoesjes te kopiëren. Een cassettebandje is er perfect voor om onze muziek opnieuw uit te brengen.”

„Ik ben er best trots op”, zegt ook Van Praag. „Die nummers zitten bij mij niet in een vergeten hoek. Een van de nummers op de demo staat in een andere versie op mijn nieuwe plaat. We hebben in die tijd leren spelen, en opnemen. Voor ons was het een 'coming of age'-periode als muzikanten.”

Robert Jan van der Woud

Bob, Carol, Ted & Alice in 1990.

FOTO LIESBETH ESSELINK

Diggin' Demos: vergeten muziek voor het nageslacht bewaren

Archeoloog wilde Marco van Dalfsen worden. Maar het liep allemaal wat anders. Inmiddels kun je de Groninger het beste 'muziekarcheoloog' noemen.

Zijn missie: alle democassettes die bandjes in de jaren 70, 80 en 90 opnamen en rondstuurden om optredens of een platencontract in de wacht te slepen, bijeenbrengen. Diggin' Demos, noemt hij zijn project, dat inmiddels ook dienst doet als cassettelabel om pareltjes uit zijn verzameling opnieuw voor het voetlicht te brengen.

Zijn collectie omvat inmiddels ongeveer 2500 exemplaren. Cassetbandjes van artiesten die later bekend werden, maar voor veel opnames van obscure bands. „Ik zie het als een uitdaging om deze vergeten muziek voor het nageslacht te bewaren”, zegt hij daarover.

Het in kaart brengen van de tapes is nog een verdomd lastige klus. Soms zijn ze alleen voorzien van een allang weer vergeten bandnaam, en een telefoonnummer dat allang niet meer bestaat. Via zijn Facebookpagina Diggin' Demos probeert Van Dalfsen dan alsnog achter de identiteit van de muzikanten te komen. Dat lukt regelmatig, en ook bij Bob, Carol, Ted & Alice kreeg hij beet.

Het is een van de drie bands die hij nu uitbrengt op cassette - in hun oorspronkelijke vorm dus. Ook cassettes van Het Château d'If en Moscow Tops worden heruitgebracht. De labelpresentatie is vrijdagavond 2 oktober online bij te wonen op YouTube. De drie cassettes zijn inmiddels beschikbaar via de streamingdienst Bandcamp. Meer informatie is te vinden op www.diggingdemos.nl.